

שחיטה. דכתיב לפני זה "תכוסו על הש"ה" דהיינו שחיטה.

ומנין שיהיה תמים אף בקבלה והולכה והוייה?

תלמוד לומר: "יהיה" — שיהיו כל היותיו כשהוא תם, ובן שנה. ואם כן אי אפשר לומר דאיירי בחסרו לאחר קבלה.

ומתריצין: תרנמא הא דקתני שיהיו כל היותיו, אבן שנה בלבד [ש"יהיה" כתיב בסמוך לו], דצריך להיות בתוך שנתו הראשונה עד לאחר זריקה. אבל לענין תם לא בעינן שיהיה שלם אלא עד לאחר קבלה.

הכי נמי מסתברא, דאם נעשה מחוסר אחר קבלה כשר.

דתניא: רבי יהושע אומר: כל הזבחים שבתורה שנאבד הבשר והחלב ונשתייר מהן כזית בשר, שהוא שיעור אכילת אדם או כזית חלב, שהוא שיעור אכילת מזבח, זורק את הדם. אך אם לא נשתייר כזית לא זריק את הדם.

קתני מיהא, נשתייר כזית זריק. והא אין לך בעל מום גדול מזה שחסר כולו חוץ מכזית, ובכל זאת כשר.

שמע מינה: דדרשא דיהיו כל היותיו, אבן שנה קאי.

והוינן בה: וכי למה צריכין אנו לרבות פסול דבן יותר משנה בשאר עבודות כבשחיטה? והלא כיון דבשעת שחיטה היה בן שנה — מי איכא מידי דבשעת שחיטה הוי בן שנה [דהיינו בתוך שנתו הראשונה], ובשעת קבלה והולכה הוי בן שתי שנים [דהיינו

שכבר נכנס לשנתו השניה]?!?

אמר רבא: זאת אומרת, מדדרשינן מקרא שצריך להיות בן שנה עד ההזיה כי שעות פוסלות בקדשים, דמחשיבין את השנה משעה שנולד. ואם נולד בשנה שעברה בערב פסח בשעה שמינית יזהר שישחטנו ויזרקנו קודם שעה תשיעית.

לימא הך בעיא דרב אחדבוי אי יש מחוסר אבר בפנים היא כתנאי.

דתניא: כתיב "ומעוד וכתות ונתוק וכרות לא תקריבו לה".

"כתות" שכתתו באבנים עד שנימוח.

"נתוק" שניתק ביד, לגמרי, אך עדיין תלויין הביצים בכיס.

"כרות" בסכין, ולא ניתק לגמרי אלא עדיין תלויין ומעורין קצת בכיס.

וכולן אמורים בביצים, דברי רבי יהודה.

ותמהינן: בביצים ולא בגיד? והא בגיד הוי טפי מום כיון שהוא גלוי.

ומבארין: אימא, אף בביצים דברי רבי יהודה.

רבי אליעזר בן יעקב אומר: כולן בגיד. ולא בביצים.

רבי יוסי אומר: "מעוד וכתות" אף בביצים. "נתוק וכרות" בגיד אין, בביצים לא.

מאי לאו בהא קמיפלגי: